

брѣга и завиешъ презъ върбичкитѣ, ще лавнатъ буднитѣ кучета. Но кжде е воденичката?

Върви Илия цѣла вѣчностъ. Носи въ душата си бѣлитѣ орли, разораната нива и пѣщитѣ зилчета.

Коя е тя? Минала е навсѣкжде. Незнайна жена съ зелени замайващи очи.

Следъ него вървятъ двама души и тихо шушукатъ :

— Кжде отиде тя?

— Въ пещерата.

— На коситѣ ѝ грѣха иглики. Видѣ ли въ гората, кждето е стжпилъ нейния кракъ, вредомъ е разцѣвналъ синчець.

— Тя ми замая главата.

— Ходя като лудъ.

Бездъненъ купнежъ се разлива изъ въздуха. Илия се обръща :

— Кжде е пещерата?

Никой. Полумракъ. Измама.

Шипкитѣ клюматъ съ черни цвѣтове.